

מ"ת 26443/05/14 - מדינת ישראל נגד בן גניש,מני דבוש

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 26443-05-14 מדינת ישראל נ' גניש(עציר) ואח'

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. בן גניש (עציר) 2. מני דבוש (עציר)

החלטה (בענין המשיב 2)

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות הריגה ושיבוש מהלכי משפט.

2. על פי האישום הראשון הגיע המשיב ביחד עם המשיב 1 שהינו בן דודו , שי קלדרון

(להלן:"שי") וספיר גוטר (להלן: "ספיר") שהינם חבריהם, למועדון ברעננה (להלן: "המועדון").

באותה העת שהה במועדון יפתח גריידי ז"ל (להלן: "המנוח") בלוויית קבוצת חברי ילדות מגבעתיים וביניהם אמלי משיח (להלן:"אמלי"), רועי יצחקי (להלן: "רועי") ועומר אלימלך (להלן: "עומר" ולהלן: "חבורת גבעתיים").

בסמוך לשעה 02:44 ניגש שי לאמלי נצמד אליה ולחש באוזנה. לאחר שהבהירה לו כי אינה מעוניינת בשיחה עימו, גידף אותה. שי עזב את המקום ולאחר מכן שב, בניסיון ליצור עם אמלי מגע וזו עמדה בסירובה.

בשלב זה נחלץ רועי לעזרתה של אמלי ובמקום התפתחה תגרה בה נטלו חלק בין היתר, המשיבים 1 ו-2 וחבורת גבעתיים (להלן: "התגרה"). במהלך התגרה הוחלפו מהלומות והונפו כיסאות בר והמנוח נחבל בפניו וזב דם מאפו. מאבטחי המועדון נגשו לאזור התגרה והפרידו בין הניצים תוך שהם מרחיקים את חבורת גבעתיים לכיוון היציאה והמנוח הוצא אל מחוץ לשער המועדון.

באותה העת גמלה בליבו של המשיב 1 ההחלטה להביא למותו של מי מבני חבורת גבעתיים. הוא חבר למשיב

2, לשי ולספיר ותוך שהינו מכריז בפניהם כי בכוונתו להצטייד בסכין, נכנס למטבח כשהאחרים בעקבותיו, נטל סכין קצבים (להלן: "הסכין") אותה הטמין בקדמת מכנסיו וכן מזלג גריל (להלן: "המזלג") אותו תחב מתחת לגב חולצתו.

המשיב 1 החל להתקדם לרחבת המועדון, כשאינו שועה לדרישתו של שוטף הכלים במועדון מאג'ור וולדמיקל (להלן: "מאג'ור") להשיב את הסכין והודף אותו לעבר הקיר.

המשיב 2 ושי ניסו להדוף את המשיב 1 בחזרה למטבח בציינם בפניו: "**אל תהרוג אותי, אתה תשב בכלא**" ואולם המשיב 1 המשיך בדרכו לכיוון רחבת המועדון. המשיב 2, שי וספיר חברו אליו בידעם כי הינו מצויד בסכין ובמזלג וכי הוא שם פעמיו לעבר חבורת גבעתיים. הארבעה התקדמו לעבר שער היציאה של המועדון ובשלב מסוים העביר המשיב 1 את המזלג למשיב 2.

בסמוך לשער היציאה הבחין המשיב 1 ברועי. הוא ניסה להוציאו לעבר שער המועדון, הניף לעברו את הסכין וניסה לדקור אותו. ואולם הסכין נשמה מידו ורועי נמלט (להלן: "ניסיון הדקירה").

המשיב 1 הרים את הסכין מהקרקע והבחין במנוח. הוא והמשיב 2 ניגשו אליו, הדפו אותו לעבר הקיר באופן שהיה לכוד בין השער לבין הקיר. השניים דחפו אותו והלמו בו באגרופיהם. באותה העת ובנוכחות שי, דקר המשיב 2 את המנוח באמצעות המזלג והמשיב 1 נעץ בו את הסכין וגרם למותו.

3. באישום השני מתואר כי במהלך ההימלטות זרק המשיב 1 את הסכין ונפטר מהבגדים שלבש. כמו כן נטען כי המשיבים 1 ו-2 התקשרו לענבר מלצר (להלן: "ענבר") המארחת במועדון, ביקשו ממנה את מספר הטלפון של כרמל הדר (להלן: "כרמל") אחראי המשמרת במועדון והמשיב 1 הורה לה לשמור על קיומה של השיחה בסוד. בהמשך התקשרו לכרמל, שאלו אותו האם האדם שנדקר מת וכן שאלו אותו האם מותקנות במועדון מצלמות והתרו בו לבל יגלה לאיש את דבר קיומה של השיחה.

4. ב"כ המשיב אישר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת חלק ממסכת האירועים המתוארים באישום הראשון. ובכללם התרחשות התגרה והעובדה כי המשיב 2 נטל בה חלק. כמו כן הכניסה למטבח ונטילת הסכין, בעוד המשיב 2 מנסה למנוע ממי שנטלה מלעשות בה שימוש באומרו לו "**תחזיר את הסכין אל תהרוג אותו**".

באשר ליתר חלקי כתב האישום טען ב"כ המשיב 2 כי הראיות שנאספו בהקשר למרשו מוכיחות לכאורה לכל היותר, עבירה של אי מניעת פשע, כפי שיוחס לשי וספיר.

הראיות לכאורה

5. בבוא בית המשפט לבחון דבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 2 בכתב האישום, אם לאו, עליו לבחון האם בחומר הראיות גלום פוטנציאל להרשעתו (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, בש"פ 6742/11 **אלמכאווי נ' מדינת ישראל** ובש"פ 3526/13 **כיאל נ' מדינת ישראל**).

בשלב זה בית המשפט אינו נדרש לבחינת מהימנות הראיות או משקלן, אלא במקרים חריגים, כאשר חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פרכות מהותיות, המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית (ר' בש"פ 5191/13 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל**; בש"פ 8477/12 **פיניש נ' מדינת ישראל** ובש"פ 4692/06 **אלמוגרבי נ' מדינת ישראל**).

אף נקבע כי אין מניעה להסתמך, בשלב המעצר, על ראיות שקבילותן מוטלת בספק, בעת שקיימת אפשרות כי יחשבו לראיות קבילות במשפט (ר' בש"פ 6718/14 **סמי סוויסה נגד מדינת ישראל**).

6. כאמור לעיל אין חולק בדבר קיומן של ראיות לכאורה לתגרה, בה נטל חלק גם המשיב 2. חלקו הפעיל במהלכה אף בא לידי ביטוי בעדותו של עמית קדוש.

אף אין חולק שמיד לאחר ששככה התגרה נכנס המשיב 2 למטבח והיה עד לנטילת הסכין וניסה למנוע ממי שנטלה לעשות בה שימוש.

7. מצלמת האבטחה תיעדה את הכניסה למטבח. המשיב 1 נראה כשהוא צועד לעבר המטבח ביחד עם המשיב 2, שי וספיר.

8. את שארע במטבח, למדים אנו לכאורה מגרסתה של עובדת המועדון דניאל טביב, אשר ניצבה בפתח המטבח. זו ציינה כי המשיב 1 התעלם מדרישתה שלא להיכנס למטבח ונטל את המזלג. כן עלה לכאורה כי מי מהאחרים ניסו לעצור בעדו וכי עזבה את המקום בדחיפות על מנת להזעיק מאבטח.

9. אודות נסיבות נטילת המזלג נמצאנו למדים לכאורה גם מגרסתו של מאג'ור. הלה הוסיף ופירט כי המשיב 1 נטל גם את הסכין והצפינה מתחת לחולצתו, בקדמת גופו. עוד לדבריו, אחר נוסף שהיה בחברתו של המשיב 1 במטבח, ניסה למנוע זאת מבעדו ללא הצלחה וגם ניסיונותיו של מאג'ור, לעשות

כן, לא צלחו. משכך מצא לנכון להתריע בפני אחראי המשמרת.

10. גם טבח המועדון דניאל ססולי, שופך לכאורה אור על מהלך הדברים במטבח, בציינו כי המשיב 1 נכנס אל המטבח, נטל את המזלג והצפינו בגב חולצתו. זאת בעוד המשיב 2 ושי צועקים: "אל תהרוג אותו תשב בכלא". מעד זה אף נלמד לכאורה כי המשיב 2, המוכר לו, לבש באותה העת חולצה בצבע ירוק.

11. מכלל האמור עלה אם כן, לכאורה, כי המשיב 1 עזב את המטבח כאשר הסכין מוטמנת מתחת לחולצתו בקדמת גופו והמזלג תחוב מתחת לגב חולצתו. כמו כן עלה לכאורה כי המשיב 2, אשר נטל חלק בתגרה, היה מודע לתכלית לשמה הצטייד המשיב 1 בכלי המשחית ואף ניסה להניא אותו מכך ללא הצלחה.

12. המשיבים 1 ו-2, וכן שי וספיר, הונצחו במצלמת האבטחה גם ביציאתם מהמטבח לעבר רחבת המועדון ומשם לעבר היציאה. ניתן להבחין בבירור בבליטה שיצר המזלג בגב חולצתו של המשיב 1. הלה אף נראה בסמוך לאחר יציאתו מן המטבח, כשהוא נוגע בקדמת מכנסיו, המקום בו הוטמן הסכין, באופן המאפשר לו להוציאה ולעשות בה שימוש בניסיון הדקירה, כפי שיפורט בהמשך. עניין זה בא לידי ביטוי גם בעדותה של עמית רפפורט.

עלה לכאורה כי המשיב 1 הצטייד בכלי המשחית על מנת לגרום למותו של מי מבני קבוצת גבעתיים, בעקבות התגרה. ואכן ניסה לדקור את רועי, בסמוך לשער היציאה של המועדון ולמקום בו נדקר המנוח למוות, מיד לאחר מכן ורועי נחלץ ממנו בעור שיניו.

13. רועי תיאר כי לאחר התגרה הוצא על ידי המאבטח לכיוון היציאה הצדדית והשער היה פתוח בחלקו. באותה העת הגיע למקום המשיב 1 אחז בו ומשכו בחוזקה החוצה, בעודו מנסה להשתחרר מאחיזתו. כמו כן תיאר כי לפתע הרפה ממנו והתכופף ארצה והוא נמלט להסתתר בחדר השירותים בתוך המועדון.

14. העובדה כי המשיב 1 ניסה לדקור את רועי באמצעות הסכין, נלמדת לכאורה מעדותו של דור משה, כמו גם העובדה כי הדבר לא צלח מאחר והסכין נפלה מידו. עלה בנוסף כי רועי נמלט מהמקום ואילו המשיב 1 הרים את הסכין והחזירה לחזקתו.

מהודעתו של דור משה אף ניתן ללמוד לכאורה על סמיכות הזמנים בין ניסיון הדקירה לבין דקירתו של המנוח למוות. שכן עלה כי לאחר ניסיון הדקירה ביקש דור לעזוב את המקום וניסה להגיע אל הרכב ובחלוף 2 דקות הודע לו כי המנוח נדקר.

ענין זה נלמד במשתמע גם מעדותו של איתי קנטור. הלה ציין כי אחרי התגרה הוציא המאבטח את רועי ואת המנוח אל מחוץ למועדון. בעת שרועי נכנס פנימה, המנוח נשאר בחוץ וניצב לבדו אל מול החבורה. עוד לדבריו, לא ראה מי דקר את המנוח ואולם ראה תנועות דקירה ואת המנוח קופץ הצידה.

15. בכתב האישום נטען, כי בשלב מסוים הועבר המזלג למשיב 2 וכי הלה אף עשה בו שימוש בסופו של יום ודקר את המנוח בכף ידו השמאלית.

מצלמות האבטחה אינן מתעדות לאשורה, את העברת המזלג מחזקת המשיב 1 לידי המשיב 2. הגם שצעידת השניים, זה בקרבת האחר, לכיוון היציאה, והיעלמותם מעין המצלמה, מקימה את האפשרות למהלך כאמור.

16. הימצאות המזלג בידו של המשיב 2 ודקירת המנוח באמצעותו, עובר למותו, באה לכאורה, לידי ביטוי מפורש, בעדותה של שיר אביבי (להלן: "שיר") מבנות קבוצת גבעתיים.

ויצוין כבר עתה, כי על פי חוות דעת המומחה, ד"ר ריקרדו נחמן, נגרם מותו של המנוח, כתוצאה מהדקירה בסכין, המיוחסת למשיב 1. ואולם נמצאה בחוות הדעת אינדיקציה גם לדקירה באמצעות המזלג, המיוחסת למשיב 2, בדמות פצעים זעירים מחפץ קוצני, שנצפו על כף ידו השמאלית של המנוח. בנוסף נמצאו על גבי נקב שבידית המזלג, שנתפס בזירה, מאפייני דנ"א התואמים את מאפייניו של המנוח, כמפורט בחוות דעת מומחה שערכה ד"ר מיה פרוינד.

18. שיר ציינה כי ניצבה בסמוך ליציאה של המועדון והבחינה בזווית עינה בבחור הלבוש בחולצה ירוקה, האוחז במזלג. עוד לדבריה, אותו הבחור ניגש ישירות למנוח ודקר אותו בצידה השמאלי של בטנו התחתונה. המנוח התהלך שני צעדים לעבר המועדון, נכנס פנימה ונפל על פניו.

שיר פירטה בהמשך הודעתה כי אותו הבחור ניצב בסמוך לצדו השמאלי של המנוח, כשהוא אוחז במזלג ודחף את להביו ישירות לעבר בטנו של המנוח ונמלט מהמקום. מיד לאחר מכן נראה המנוח מבולבל, זעק לעזרה ומלמל דבר מה.

לדברי שיר רצה לעבר המנוח ובאותה העת נאספו מסביבו גם אנשים נוספים. היא נקבה בשמו של יותם, אשר כפי שיפורט בהמשך, אכן עלה לכאורה כי נכח במעמד הדקירה.

אמנם לא עלה בידי שיר לתאר את מאפייניו של הבחור לבוש החולצה הירוקה מפאת החשיכה ואף לא זיהתה אותו כמשיב 2. ואולם זהותו נלמדת לכאורה מעדויותיהם של ליאור מתתיהו, ענבר ודניאל ססולי, אשר המשיב 2 מוכר להם וציינו כי אכן לבש בעת הרלוונטית, חולצה בצבע ירוק.

מיקום פצעי הדקירה מהמזלג, על כף ידו השמאלית של המנוח, אינו חותר על פניו, כבר בשלב זה, תחת גרסתה של שיר, כי הדקירה כוונה לעבר צידה השמאלי של בטנו התחתונה של המנוח. גם אי הבהירות בגרסתה בנוגע לעומר ולרועי, תתברר לאשורה במסגרת התיק העיקרי.

19. עם זאת לא ניתן להתעלם כבר עתה מאי ההתאמות בין עדותה של שיר לאמור בכתב האישום ולבין עדויות שיפורטו להלן, כי המשיב 2 לא ניצב לבדו אל מול המנוח, אלא ביחד עם המשיב 1, לו מיוחסת הדקירה הקטלנית באמצעות הסכין. כמו כן כי המנוח לא נדקר ישירות, אלא קדם לכך מגע פיסי כלפיו מצדם של המשיבים 1 ו-2.

ואולם, אף אם עוצמתה הלכאורית של עדותה של שיר אינה בדרגה המירבית, קיים מארג כולל של ראיות נוספות, הן ישירות והן נסיבתיות, להוכחה לכאורה, בעוצמה מספקת, את עבירת ההריגה המיוחסת למשיב 2, בצוותא חדא עם המשיב 1.

המשיב 2 היה עד לנטילת הסכין והמזלג על ידי המשיב 1 ואף היה מודע לכוונותיו של זה האחרון, לעשות בהם שימוש קטלני, לאחר התגרה, בה נטל חלק פעיל גם המשיב 2.

אמנם המשיב 2 ניסה תחילה למנוע מהמשיב 1 לממש את כוונותיו, בציינו בפניו " אל תהרוג אותו אתה תשב בכלא". ואולם לא יוכל להיבנות מכך. שכן לא אך שלא נקט לכאורה בפעולות נוספות על מנת למנוע מבעד המשיב 1 מלהוציא את כוונותיו מן הכוח אל הפועל, אלא אף התלווה אליו, לאחר יציאתו מן המטבח לכיוון שער היציאה של המועדון, לאיתור יעדים פוטנציאליים, הנמנים עם קבוצת גבעתיים, בעודו מצויד בכלי המשחית. כמו כן נמצאו למדים לכאורה כי המשיב 2 עשה יד אחת עם המשיב 1 ונקט עימו במגע פיסי כלפי המנוח, במעמד הדקירה הקטלנית, וחלקו לא התמצה לכאורה אך באי מניעת פשע, כטענת בא כוחו, כפי שיפורט עתה.

20. דור קדוש, בילה במועדון והבחין בתגרה בה נטל חלק פעיל, בין היתר, המשיב 2. לדבריו, לאחר שהמאבטחים הפרידו בין הניצים, נכנסו המשיב 2 וחבריו, לעבר המטבח. באותה העת ביקש להזהיר את חבורת גבעתיים, מפניהם, ופנה לעבר השער, לשם הוצאו על ידי אנשי האבטחה.

דור קדוש הוסיף ותיאר כי המשיב 2 וחבריו הגיעו למקום והחלה התגוששות בין שתי הקבוצות, אותה פירש כניסיון לערוך "סולחה". דור קדוש לא ראה את אקט הדקירה ואולם ציין כי לפתע הבחין במאן דהוא מדמם והמשיב 2 וחבריו נעלמו מהמקום.

דור קדוש הגדיר את המשיב 2 כמי שנטל חלק פעיל ונהג באגרסיביות.

21. כרמל, אחראי המשמרת במועדון, תיאר בהודעתו את התגרה ואת הוצאתו של המנוח אל מחוץ לשער

המועדון, על ידי המאבטחים. עוד תיאר כרמל כי הבחין במנוח כשהוא לכוד בין השער לבין הקיר, זאת בעוד המשיבים 1 ו-2 וכן שי, המוכרים לו, ניצבים במרחק של כמטר ממנו. באותה העת שמע קול מלמול והבחין כי המנוח אוחז בצד גופו, מתנדנד ושותת דם והזעיק עזרה באופן מידי. עוד לדבריו, לא הבחין מי דקר אותו, מפאת החשיכה.

22. עמית ויצנר (להלן: "עמית") חברם של המשיבים, נחקר באזהרה, ביום 21.4.14 בשעה 19:38. באותה העת תיאר את התגרה וכן תיאר כי הבחין במשיב 1 ובאחרים נוספים מרעננה, שיצאו מהבר לכיוון היציאה של המועדון. בהמשך פירט עמית כי המדובר בספיר, במשיב 2 ובאחר נוסף מרעננה, שאינו מוכר לו בשמו.

עוד לדבריו, בסמוך לכך הבחין בהתקהלות בכיוון הגדר שמחוץ למועדון, במאבטח המנסה לסגור את השער וכן במשיב 1 העומד באמצע הסמטה שמחוץ למועדון. כן לדבריו, התקשר לספיר וביקש לברר את מיקומו והלה השיב לו כי הוא בדרכו הביתה. באותה העת שמע צעקות וכשעבר הבחין במאן דהוא השכוב על הרצפה ומדמם.

עמית נחקר פעם נוספת תחת אזהרה ביום 23.4.14 והעיד בפירוט באשר למהלך כלל האירועים, החל מהתגרה וכלה בשלב בו נדקר המנוח ועמד על גרסתו זו גם ביתר ההזדמנויות בהן נחקר. משכך יהא בה בשלב זה כדי להוות חלק ממארג העדויות המוכיחות לכאורה את העבירות המיוחסות למשיב 2 בכתב האישום, תוך שהשוני בין הגרסאות ופשרו, יוכרע במסגרת התיק העיקרי.

עמית תיאר כי במהלך התגרה הפריד המאבטח בין המשיב 1 למאן דהוא אחר שאינו מוכר לו, אשר הרים לעברו כיסא. מיד לאחר מכן הבחין במשיבים 1 ו-2, בחברו של המשיב 2 וכן בספיר נכנסים לכיוון המטבח. עוד לדבריו, בסמוך לאחר מכן, הבחין בזווית עינו גם ביציאתם של הארבעה מהבר לכיוון היציאה וגם הבחין כי עברו את הגדר. כמו כן ציין כי בעודו ממשיך ומשוחח עם בחורה שפגש במקום "שמע בלגן והתקהלות ביציאה" וכשהגיע לכיוון שער היציאה, הבחין במשיבים 1 ו-2 המתקוטטים עם המנוח, באופן שדחפו אותו והיכו בו באגרופיהם והמנוח דחף בחזרה.

עוד תיאר עמית כי הבחין במאבטח המנסה להפריד וכן במשיבים 1 ו-2 ההולכים לכיוון היציאה. באותה העת זעק המנוח "יא בני זונות אני יעשה לכם משהו ארצח אתכם" וסבר כי האירוע בא לכלל סיום. לכן התקשר לספיר על מנת לבדוק האם בכוונתם לעזוב את המקום ובחלוף 30 שניות או דקה, שב למקום והבחין במנוח כשהוא שוכב ומדמם.

סמיכות הזמנים המתוארת מצביעה לכאורה כי אין המדובר בשלב התגרה, אלא עובר לדקירה הקטלנית.

ב"כ המשיב 2 הפנה בהקשר זה לתמליל השחזור שערך עמית מיום 23.4.14 (עמ' 17 ש' 25 ואילך). עמית ציין אמנם כי חלפו מספר דקות מאז שמע את המנוח צועק ועד שהבחין בו כשהוא שוכב ומדמם ואולם מיד

לאחר מכן תיקן את עצמו וציין כי חלפה אך דקה (ויצוין כי ניכר על פניו שחלה טעות בתמליל ושמות הדוברים הוחלפו זה בזה).

מגרסתו של עמית מצאנו למדים כי המשיבים 1 ו-2 לבדם, נטלו חלק פעיל בשלב זה ואף כי המזלג אותם במקום האירוע, בסמוך לאחר מכן.

23. גם יותם הוכמן (להלן: "יותם") מחבורת גבעתיים העיד באשר לכלל מהלך הדברים, לרבות באשר לשלב בו נדקר המנוח. בגרסה שנגבתה ממנו בסמוך לאירוע תיאר כי ראה את התגרה ושמע את דבריו של המשיב 1 כי בכוונתו להצטייד בסכין. כמו כן ציין כי נשאר באזור שער היציאה מהמועדון והיה עד לפעולות שנקטו המאבטחים, על מנת להוציא את המנוח מחוץ למועדון.

עוד עלה לכאורה מגרסתו של יותם כי כאשר התקרב למקום הבחין במשיב 1, הניצב מחוץ לשער, פנים מול פנים מול המנוח. הלה סב על עקביו והלך מהמקום במהירות. באותה העת פנה אליו המנוח ואמר לו "דקרו אותי" ודמו ניתז לעברו.

בהודעה שנגבתה מיוותם יומיים לאחר מכן, ציין כי היתה לו שהות להירגע ולהיזכר בפרטים שלא סיפר והוסיף כי המשיב 1 לא היה באותה העת לבדו, אלא היה בחברתו אחר נוסף שלא זיהה וכי השניים היו בעמדה מבודדת יחסית מהאחרים. עוד לדבריו, ראה את השניים דוחפים ומכים את המנוח ומיד לאחר שעזבו את המקום בבהילות, פנה אליו המנוח באומרו "דקרו אותי" ודמו ניתז עליו.

יותם עמד על גרסתו כי בשלב זה נטלו חלק באירוע שניים, גם בהודעה נוספת שנגבתה ממנו ובשחזור שערך. כמו כן לא נטען על ידי יותם כי ראה את אקט הדקירה עצמו וגם לא ראה כלי תקיפה בידיהם של מי מהשניים.

גם השינוי בגרסתו של יותם ייבחן ויוכרע לאשורו בתיק העיקרי וגרסתו מצטרפת למארג הראיות, המצביעות על נסיבות מותו של המנוח ועל מעורבותו של המשיב 2 במהלכן. כאשר זיהו המשיב 2 כאותו האחר נלמד מעדויותיהם של כרמל ועמית.

24. מעדותו של יותם אף ניתן ללמוד לכאורה כי כלל האירועים התרחשו בסמיכות זמנים. הוא העיד כי חלפה דקה וחצי עד שתי דקות מהשלב בו שמע את המשיב 1 הולך להביא סכין ועד לשלב בו נדקר המנוח.

עניין זה נלמד גם מעדותו של חן ווכטל, אחראי המשמרת במועדון. הלה ציין כי עודכן על ידי עובדי המטבח כי המשיב 1 נטל את הסכין מהמטבח ורץ מיידית לאזור השער האחורי של הבר. מס' שניות לאחר מכן הבחין במנוח כשהוא כפוף ומחזיק את בטנו ובחלוף שניה נוספת התמוטט ארצה כשהוא מדמם.

25. מארג העדויות הלכאוריות מתחזק גם לאור המיוחס למשיב 2 באישום השני, אשר נמצאה תשתית ראייתית לכאורית להוכחתו. ואף לנוכח כלל אופן התנהלותו המפלילה, לאחר גרימת מותו של המנוח.

באשר לאישום השני, עלה מעדותה של ענבר כי בשעה 03:00 התקבלה על ידה שיחה ממספר הטלפון של המשיב 2 והגבר שהיה מעברו השני של הקו ביקש ממנה את מספר הטלפון של כרמל. משדרשה לדעת מי המדבר, הבינה כי המדובר במשיב 1, שהיה בן זוגה כחצי שנה, בהיותה בת 16. עוד לדבריה, נענתה לבקשה ומסרה לו את מספר הטלפון של כרמל והמשיב 1 הורה לה להשאיר את דבר השיחה בסוד. כן לדבריה, קדמה לשיחה זו שיחה נוספת במסגרתה התבקש מספר הטלפון של כרמל על ידי מי שטען שהינו דודו ודואג לשלומה וסירבה לבקשה.

26. עלה מעדותו של כרמל, כי עזב את המועדון, לאחר מיצוי כלל הפעולות שנדרשו מצידו, אל מול המשטרה. באותה העת התקשר אליו מאן דהוא בלתי מזוהה. לאחר שאמר לו "אתה יודע מי זה אל תגיד כלום", הבין כי המדובר במשיב 1 או באחר הקשור אליו. עוד לדבריו נשאל האם הנדקר הלך לעולמו והשיב כי אינו יודע. כמו כן נשאל האם מותקנות מצלמות במועדון וגם על כך השיב כי הדבר אינו בידיעתו.

27. אין חולק כי שתי שיחות הטלפון נעשו ממספר הטלפון הנייד של המשיב 2 והנסיבות מצביעות לכאורה על הימצאותו באותה העת, ביחד עם המשיב 1.

28. מעדותו של מנשה שגדרי (להלן: "מנשה") עלה כי המשיב 2 התקשר אליו באישון ליל, בשעה 03:00, לאחר שהמנוח נדקר למוות ובעת הרלוונטית לאישום השני. הוא טען בפניו כי שבר את ידו וביקש שיבוא לקחתו מהחווה שבבעלותו.

לדברי מנשה נענה לבקשה והעלה את המשיב 2 לרכבו. סירובו של המשיב 2 לקבל טיפול רפואי בבית החולים, מהווה נדבך נוסף למעורבותו באירוע הדקירה הקטלנית.

עוד עלה כי המשיב 2 נמנע מלספר למנשה את שארע לאשורו אלא טען בפניו כי הוכה במועדון על ידי אחרים הנמנים על המגזר הערבי וכי ידו נשברה בעת שהגן על עצמו באמצעות ידו, מכיסא שהונף לעברו.

גם מנשה הביע תמיהה בפני המשיב 2 על שום מה הינו נמנע מלקבל טיפול רפואי בבית החולים אם כגרסתו, היה אך קורבן לאלימות. המשיב 2 מרר בבכי וטען בפניו שלא עשה דבר ולא דקר. המשיב 2 טען כאמור גם בפני אימו שהתקשרה והודיעה לו כי המשטרה בפתח הבית. עם זאת, עלה בנוסף מעדותו של מנשה כי טען בפני המשיב 2 שאם אכן לא עשה דבר עליו לפנות למשטרה ואולם הלה לא נענה לעצתו והשיבו כי ילך לבית חברתו ובשעת בוקר יפגש עם עו"ד.

29. מעדותה של ליאל ללזרי, מי שהיתה חברתו של המשיב 2 שנתיים ונפרדה ממנו עובר לאירוע עלה כי המשיב 2 שלח לה הודעה כי שבר את ידו וזקוק לעזרתה ואולם לא זכה לתשובתה. עוד לדבריה, בשעה 06:00 נקש המשיב 2 על חלון ביתה התחנן בפניה שתפתח אותו וסיפר לה בבכי כי מאן דהוא מת בעת שהיה במועדון, כי שבר את ידו וכי אימו נלקחה לחקירה במשטרה.

עלה מעדותה של ליאל כי גם לה נמנע המשיב 2 מלספר את שארע לאשורו. אלא סיפר לה אודות תגרה שהתגלעה בה היה מעורב המשיב 1 ועוד מעורבים רבים מהמגזר הערבי וכי ידו נשברה בעת שניסה להגן על פניו באמצעותה, מכיסא שהונף לעברו. עוד לדבריו, הוצאו על ידי המאבטחים מחוץ למועדון וחש כאבים בידו. ליאל ציינה בנוסף כי המשיב 2 סיפר לה שהמשיב 1 הציע לו להתלוות אליו לטבריה ואולם סירב להצעתו מאחר ולא נדרש להימלט שכן לא עשה דבר. עם זאת עלה כי נמנע מלהגיע לביתו אלא הגיע לחווה של מנשה ואף סירב ללכת לקבל טיפול בבית חולים, בלי עו"ד, מחשש שיאותר על ידי המשטרה.

29. לאור סך כל האמור לעיל מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 2 בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.